

„A pohádky je konec,“ dočetla maminka a dala Tomášovi pusu na čelo. Rozevřené stránky knihy se láskyplně chytily za ruce a zaklaply za sebou příběhy na dobrou noc.

„Ještě jednu,“ prosil chlapec.

„Dnes už bylo pohádek dost,“ řekla maminka a zavřela oko lampičce na nočním stolku. Zamrkalo a zhaslo.

„Ať tě štípou blechy,“ usmála se.

„Ale venku je ještě světlo!“ namítal Tomáš.

„Je tam jen proto, aby do postele trefili i opozdilci. Ty buď rád, že jsi to už stihl,“ prohlásila maminka, vzala za kliku a zmizela na druhé straně dveří. Nemohl usnout. Snažil se počítat ovečky, ale neustále je jako divocí vlci rozháněly jeho

rozjívěné nápady. Přemýšlel nad všemi těmi opozdilci, kteří teď utíkají domů a ve stopách jim kráčí přicházející noc. Někteří vyděšeně utíkají a skočí pod peřinu šipku jako do bazénu ze skokanského můstku. Jiným se zase nechce spát natolik, že je noc musí do postele s námahou dostrkat. Brzdí patami a zády se opírají o její hřbet. Nejvíc ale záviděl těm opozdilcům, kteří na západ slunce vyzráli. Zůstali sedět na hřišti pod světlem lampy jako pod sprchou, v níž se noc nechce namočit. V jeho představách zkrátka už na ovečky nezbylo místo. Musely se tak potulovat po celém domě a čekat na chvíli, kdy je Tomáš pustí i k sobě do pokoje. Vtom však uslyšel podivný zvuk: „KAP-KAP-KAP“. Venku dnes přece nepršelo, pomyslel si.

A vodu na nočním stolku jsem taky vypil až do dna hrnku. Tomáš se rozhlížel po celém pokoji. Strop nad ním byl suchý a rozpínal se jako rozlehlá poušť. Hlavně na mě nespadni, říkal si v duchu. A pak si všiml klíčové dírky. Odtamtud šel ten zvuk. Do pokoje se začala klíčovou dírkou rozlévat tma jako překapávaná káva, kterou tatínek s maminkou pijí každé ráno. Nejdříve po kapkách, ale pak se z otevřených úst pod klikou valila jako tichý výkřik, který napustil pokoj až po okraj.

Ve tmě svítily jen Tomášovy zvědavé oči. Tomáš je viděl v odrazu zrcadla na vnitřní straně dveří od pokoje. Pomalu jedno oko zavřel a představoval si, že na něj zírá strašlivý kyklop.

